

Åttioåttan-årets glass

Som bortglömd maräng vilar den grå snön över Tunaslätten, där solklintbackens kvicksilverljus glåmigt glänser i drivan. Vi som prisgivit våra själar åt mor Flora går ogärna ur sängen denna årstid, ligger helst och läser Trollius och äter praliner med sängen full av katter.

Men gick vi bara ut och skottade undan lite snö från de styvnade rabatterna skulle vi få höra något.

Där inunder knäpper och tickar det, halvfrusen klorofyll spjärnar i cellerna, sockerarter förbränns med lukt av knäck och tusentals knoppar höljer sig i harts och väntar. Mjukt och regelbundet andas millioner celler därnere i tjälen. Det börjar krypa i våra fotsulor och vi rusar åter till katterna.

Men tanken på vinterns hemliga liv vill inte släppa oss. Står i fönstret och ser snön flyga under gatlyktorna. Utåt sjön ryker vita meanderslingor över den svarta isen. Läser i boken "Växternas liv" ett kapitel med den suggestiva titeln "Fröspridning över frusna hav". Många växter sprids från en kontinent till en annan med virvlande polarvindar under årstider då fröna slipper riskera att trilla i vattnet. Kanhända vissa små små frön och sporer bildar fryskärnor i snöflingor och dalar mot jorden med fröpenslar av skiraste is? En sak är då säker: Växterna har för länge sedan ställt in sig på den annalkande istiden. För dem betyder den bara ännu en vinter, som kommer åtföljas av ljuvlig värme och framslipad mineraljord i överflöd.

Ormbunken i fönstret ser dyster ut. Den har inte vuxit alls i år. Krukväxter, tänker jag; krukväxter har vi bara för att slippa känna oss så ensamma i våra drivhus!

Katten gäspar och ger mig den där blicken som jag aldrig kommer bli klok på.

Obegränsat förtroende eller obegränsat hån...

Tomas

